

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

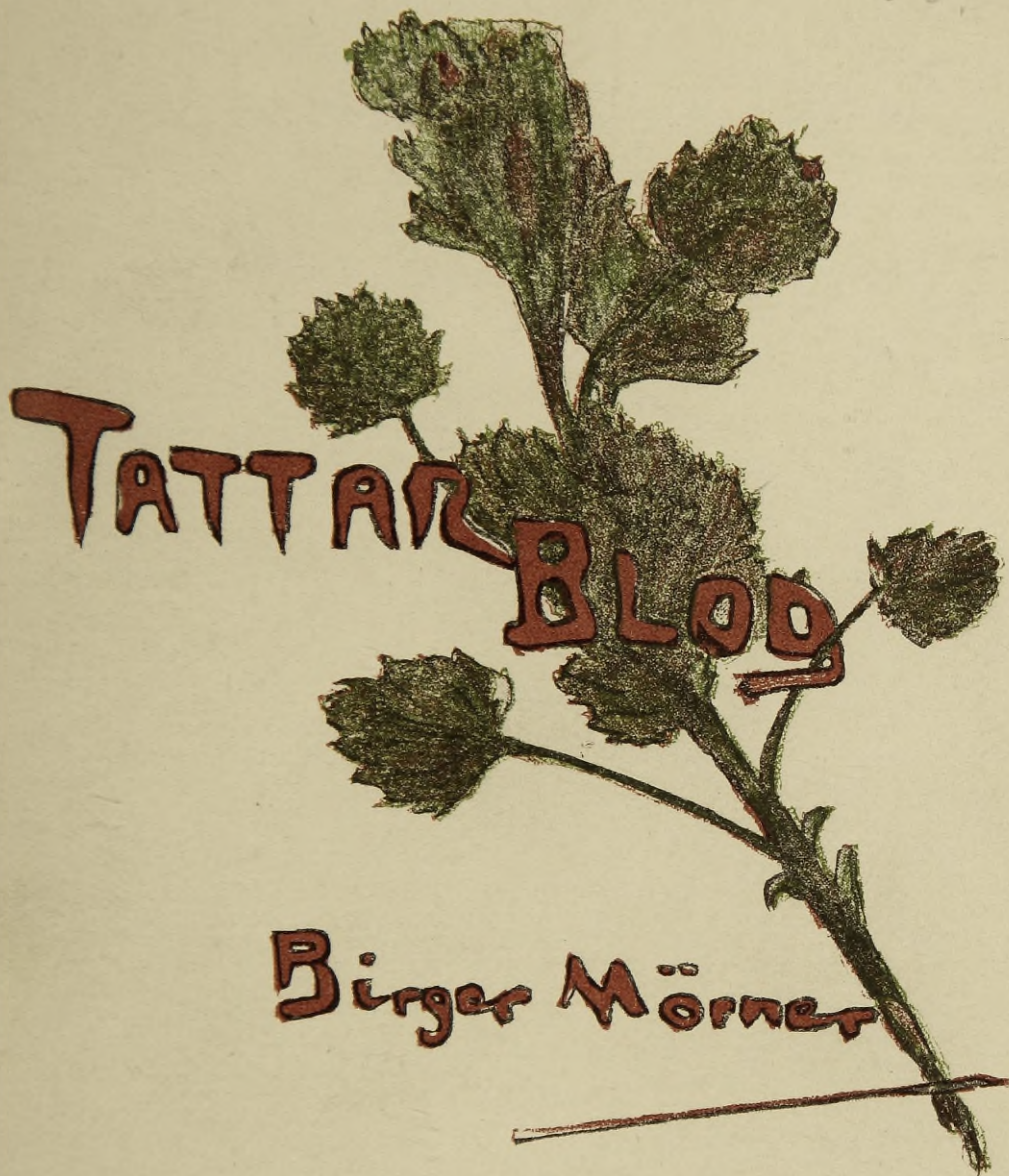

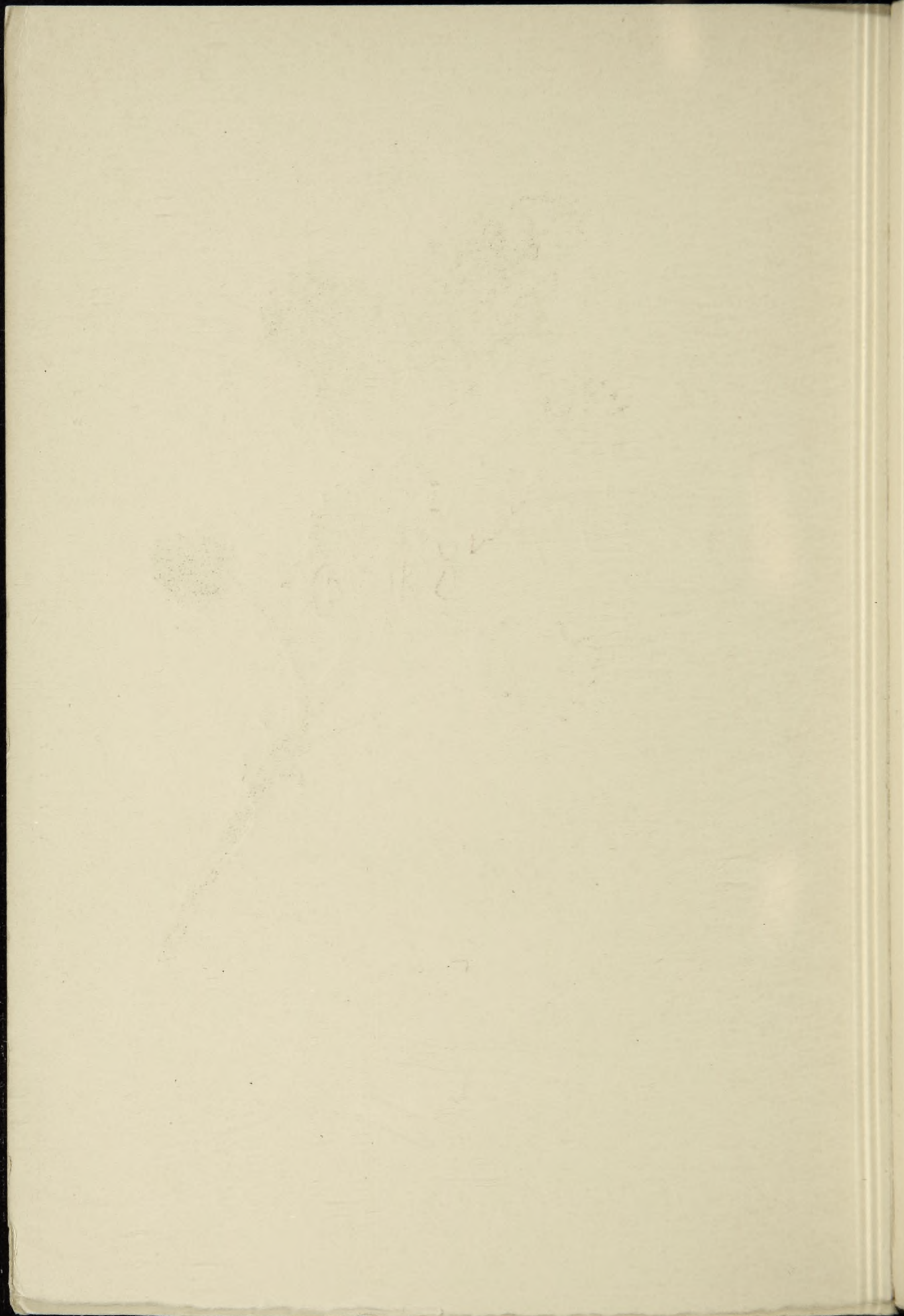
LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Bor) Vekt
Lv.

TATTAR-BLOD

AF

BIRGER MÖRNER.

FATHER BLOOD

TATTAR-BLÖD.

ETT DIKTHÄFTE

AF

BIRGER MÖRNER.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1890.

I.

Vid djäfvulen präktig min slanka tös,
med trasor kring jungfrubarm! —
Ur bruna skuldran sög jag en kyss,
en vild, ungdomlig och varm.

Hon reste sig, såg på min fina rock,
hon knyckte nacken till skratt.
Den fina läppen skalf utaf hån,
och åter som nyss hon satt.

Hon visste ej, stigarnes enkla barn,
att stundom, stundom ändå,
blod finns det, som dömdes, fast blått det var,
i takt med zigenarns att gå.

✻

II.

Som då man en död mans kista bär hädan till
graf vid sång,
så gick jag och bar en ängslan den hvita vinter
så lång.

I nätter, i långa nätter stod ängslan invid min
bädd
och vaggade som ett spöke i dimmornas svep-
ning klädd.

Min ängslan i veka toner jag ville förlossning ge,
i smekande välljud ville jag henne förflyktigad se.

I klirrande missljud sprang det en sträng, när
jag lutan tog.
Det lät som ett skratt ur dårhus, och lutan jag
sönderslog.

Då böjde jag knä för korset. Jag sökte vid
korset ro,
men i min själ, som på lutan, en sträng var
brusten — min tro!

* * *

Nej, verkligen en fjäril förbi mitt fönster flög,
den stackarn trodde på solen, men solen ljög.

Ja, våren narrade fram dig. Mig narrar den
ut också.

Hitåt med min rövvarslokhatt. Jag måste till
viken gå.

Den väldiga hvita isen den sprack med ett dån
i natt.

Nu kretsa trutar kring vattnet och söka få ström-
ming fatt.

Och skräckorna kommit åter, som flydde för-
liden höst;
de dyka, att vattnet stänker kring glänsande
gula bröst.

Nej kors, se mjölnarens Stina! Nu låna vi
färjkarlens båt,
jag öser den läns med hatten, sen följas till
ön vi åt.

Hej, hjärteknipan, säg mins du, i somras ditt
galna skratt,
när jag uti benet nöp dig, där du på ett
höllass satt?

Nu ta vi punsch och cigarrer och så till dricksglas
ett stop,
så knoga vi af till holmen. Där vill jag gräfva
en grop.

Sen tar jag mitt kors, min luta och stoppar i
hålet ner
och sedan till grafvård sätter buteljen opp och
ner!

III.

Jag vill ej i toner binda,
hur *du* är mig gränslöst kär,
jag vill ej i fraser linda
de känslor för *dig* jag bär.

Ty känslorna fjäriln likna
med vinge af skimrande stoft,
och känslor en törnros likna
med fager och dårande doft.

Och vill du en fjäril fånga,
strax rubbar du vingens doft,
och har du en ros dig brutit,
snart flyktar dess bästa doft.

Men när du i sorger gråter,
då vill jag sjunga för dig,
och när dig all värld förlåter,
kom, göm då ditt hufvud hos mig.

Och jag för din sorg vill sjunga
den skönaste vaggsång då,
och då kan du gråta, du unga,
din panna kysser jag då!

IV.

På Värsholmsstranden en fisktärna lagt
tre ägg mellan snäckor och sand.
Hon skriar däroppe i ängslig vakt,
när ekan jag drar i land.
Jag sträcker mig ut bland starr och strå
och låter tankarne fria gå.
Därborta blånar Kolmordens rand,
och göken jag hör från Kvarsebo strand,
men tankarne stanna ej där.
Åh nej! Med fart, som en fiskmåses är,
långt bort öfver Bråvikens holmar och skär
går färden; jag vet, hvart den bär.
Ett tegeltak skymtar långt borta bland granar,
på förstukvisten jag någon anar,
som förr jag där varsnat en gång.

En skärgårdsunge helt rätt och slätt
med undrande ögon och bomullsschalett.
Jag hör henne sjunga igen sin sång,
som hon sjöng, då jag rodde förbi en gång.
Hör, hör! Det ligger ju gömdt uti
hennes enkla, dämpade melodi
af människosorgen på ensligt skär
af vackraste drömmen i stugor där.

V.

»Se, drömmarn kommer, honom slå vi ned,»
så hör jag hviskas, det är hopens sed;
den hånar jag; jag har en hemlighet,
som endast jag och midnattstimmen vet.

Den gamla ramen med sitt släktporträtt,
med okänd dotter af en okänd ätt,
som jag en gång med slumpens hjälp fått fatt,
där den bland skräp i klädesståndet satt.

När duken friad blef från seklets dam,
när gömda färger gått i dagen fram,
med mouche på kinden, pudradt, buckligt hår,
framför mig *hon*, halft barn, halft kvinna står.

Min är du, unga, min med styrkans rätt,
du, okänd dotter af en okänd ätt;
hur stolt du tyckes än, hvadhelst ditt namn,
hitåt! Ett språng! — Jag breder ut min famn.

Och ned ur ramen i ett nu hon står,
kring hennes skuldror armarne jag slår,
på hennes ögon brinner kyssen het,
och natten dör i gränslös salighet.

När första dagern genom rutan går,
med färger bunden hon på duken står;
på läppen endast, från ett härligt nyss,
som afsked dröjer hennes sista kyss.

Se'n dess jag trår i natten mången gång
i måneljus en *päs-de-rigodon*
med okänd dotter af en okänd ätt,
med armen lagd kring körsbärsröd korsett.

Hon, väckt till lif vid mina pulsars slag,
hon, rococo till dräkt och anletsdrag,
hvem är hon, som i natten går igän,
en saga blott jag vet; så lyder den:

Osynlig skog kring hvarje yngling står,
där allt är tyst, där trasten aldrig slår,
där nypon döljer öfvervuxen stig,
och djupt därinne reser slottet sig.

Och hon, furstinnan, sofver innanför,
och ingen dödlig hennes drömmar stör,
men, om du hviskar hennes rätta namn,
hon sakta vaknar — öppnar dig sin famn.

Och skogen vaknar. — Rosorna slå ut,
fontänernas delfiner spruta ut
på nytt sin vattenstråle, trasten slår,
— men bakom dig benrangelsmannen står.

Ty, när hon söft din tanke, kväft ditt mod,
i långa kyssar suger hon ditt blod;
då dör du, dåre, det var hexeri,
och hon som sof, ja, hon var — Fantasi.

1885.

VI.

Prasskowja, ditt halsband lyser
som vargens ögon i farlig prakt.
Ej visste jag stenarne hade lif,
förr'n dem kring din hals jag lagt

I morgon, när ljusen slocknat
från tumansfesten i natt,
när bordets rosor förvissnat,
du lägger i skrin din skatt.

Så skynda, min boyarinna,
kom kyss mig, Prasskowja, igän.
En gång, ja, en gång du också
skall läggas i skrin, min vän!

VII.

Bland Smålands ljung och backar har glömt sig
i stugorna kvar
en gammal, gammal sägen, ett minne från ofre-
dens dar,
från tid, när egna hemmet ännu litet blod var
värdt,
från tid, när svenska namnet var stort och för
svensken kärt.

Långt bort från allfarleden, djupt inne i villande
skog,
dit intet vallhjon nådde, dit knappast en mor-
kulla drog,
där låg i sömn, i dunklet, se'n farfars farfars dar
en småländsk ryttarfana, som glömt sig i dröm-
mar kvar.

Se'n hade furustammar sig slutit så mörka om-
kring,
och säf och videbuskar och enriset slagit en ring;
numera visste ingen, hvar stigen till stället bar,
blott att de vakna skulle, om landet i fara var. —

Se där den enkla sagan, säg, finns det väl sanning
däri,
och var den sägen bara, och kan den ej verk-
lighet bli;
den bruna smålandstösen, så trovärd hon lät
ändå,
och tro stod klar ur stora och ärliga ögon två.

Och var det sägen bara, på henne jag ändock
vill tro,
vill tro på gömda kraften, som skulle bland tal-
larna bo;

vill tro: när fara stundar, då vaknar till lif på
nytt
det samma svenska lynnet, som fanns i en tid,
som flytt.

Nu drar mot vester vår bonde, hans guld öfver
Östersjö,
hans dotter, klädd uti siden, är nära af hunger
dö.

Af vetenskapen och konsten här hafva vi nog,
ja nog.

Det gammalgamla svenska, det sofver i villande
skog.

1887.

VIII.

Herr Damon ej fruktar dra blankt, om det gäller,
han fruktar ej döden och hin inte heller.

Men gå till skogssjön,
när månen blänker,
när öfver vattnet
sig dimman sänker,
det törs han inte.

Där mötte herr Damon så mången natt
sin rodnande Dafne i schäferhatt.

Och än, det vet han,
vid skogssjöns vatten,

där är, som lyste
igenom natten
hans Dafnes ögon.

Och därför herr Damon stannar i backen
och vänder så tvärt på röda klacken.

Ty öfver skogssjön
en saknad vakar,
som mot hans panna
sin vinge skakar
och aldrig dör.

IX.

S:t Petersburg.

Anniota, o, jag mins det, o, Anniota,
när du på kvinnomarknaden steg fram,
och jag dig såg, jag ville hänryckt gråta
och falla ner för dig, trots all din skam.

Du var ett djur. Jag visste det, Anniota,
jag lade handen sakta för din mund.
Du fick ej tala! Kunde allt förlåta,
blott ej ett ord, en hviskning denna stund.

Ja, jag dig kunnat allt, ja, allt förlåta,
med kyssar kväfva dina synders bikt;
— nu går du under, härliga Anniota,
men du skall stråla i min dröm, min dikt!

X.

Hög står himlen i tunnaste blå,
under den hvita strömoln gå,
kantade färgrikt af mossa och laf
moens vatten spegla dem af.
Rundt omkring står Kolmorden mörk.
Här och där någon enslig björk
trasslad in bland videsnår
lysande hvit om barken står.
Vindfälle murknar bland starr och säf,
solen glindrar i spindelväf.
Sländor slänga hit och dit,
hjortronblomma lyser hvit,
luften är nästan exotisk,
porsen doftar narkotisk;
— nu blommar sommarens sista sälg.

Borta vid kärrets kant under träna,
sjunken i gungfly nästan till knäna,
dricker en elg.

Där med horn och med tofvigt hår
midt i skogens tystnad han står.

Det väldiga hufvudet nu han höjer,
ängsligt skälfvande mulen röjer
misstänkt ljud till hans öra når.
In bland träden han vresigt går,
in, där skogen som tätast står,
kvistar knastra för klöfven,
stegen prassla i löfven.

Nu hörs det närmre: »Kossöterna kom,
Kossöterna kom!»

En flicka är det, som vänder om
med korna hemåt. Nu syns hon därborta

på stigen, barbent i kjolar korta,
som lysa röda, och bjällerkon,
hvars klocka klämta hörs öfver mon
framför sig hon drifver. Nu syns hon ej mer,
allt mattare kläppslag skällan ger.
Så blir det ånyo ljudlöst och tyst
i skogen.

XI.

Till Georgina.

Du var mig kär i skolans dar,
du är mig kär ännu.
Uti min bästa dröm du var,
— du blef en annans, du.

Jag tror, mitt namn ej än du vet,
vi kände ej hvarann,
men du, du blef min hemlighet
ifrån en tid, som svann.

— När ångare i sommarnatt
ses skymta längs en strand,
det händer stundom, en raket
man kastar ifrån land.

En stråle eld, en knapp sekund
och uti kras den går.
Den blef en okänds hälsning dock
för den på däckat står.

Min syn *du* förs förbi på nytt;
försmår en hälsning du?
Min bästa dröm, min hemlighet,
du blef en annans, du!

XII.

Det står ett ruckel i hagens bryn,
med en enögd katt
bor en skäggig gumma därinne.
I torsdagsafton hos henne jag satt.
Af läderlapparnes ögonsten,
af döda judebarns brända ben,
af regnets vatten från grafvars sten
hon rörde en röra
på lysande kol,
hon bjöd mig att dricka
en rykande skål,
en skål för min flicka.
— »När fullmånen faller på stubbe och björk
din skall hon bli, fast din hud är mörk.

Aldrig hon blir det vid Herrans bord.
Barn skall hon föda i skam till jord,
Friar hon sig med ett heligt ord,
tar Satan din själ.»

XIII.

Vid Peterhoff, Katarinas slott,
fanns en konstfull, doftande trädgård;
fontänplask manade smått till blund
en marmorpsyke med halföppen mund,
och blomsterrabatterna bredde ut
en duk med zarinnans klufna örn.
Där parken mot klippta häckar tog slut,
där fann en dag i ett bortgömdt hörn
en hofdam en underskön rosenknopp.

En vakt lät hon sätta vid busken ut,
att ingen annan den knoppen bröt af.
Gud vete, hur sedan det sig begaf,
att rosen och vakten de glömdes, de två,
men vakten i hundra år fick stå . . .

* * *

På fabriksstadens stora kyrkogård
där står det en enkel minnesvård.

När tyst det är kring de dödas gård,
då glider en skugga kring grafvens vård.

Och skuggan vaktar en vissnad ros,
när natten ljusnar är den sin kos

och rosen är flickan, som sänktes här,
och skuggan en människas snyftning är.

XIV.

Att sitta på yttersta skäret,
där människoboning ej gifves,
där fradgande skum emot kinden
af blåsten från bränningen drifves.

Att lyssna till sälen, som fjärran
hörs råma på ensliga hällen,
och sänka geväret i tankar,
allt medan det mörknar i kvällen.

Då ryster med ilska min ande
i stoftets kedjor, som tvinga,
den lyster med hafsörnens härskri
att hän öfver vattnet sig svinga.

XV.

Jag fått mig en gammal Kristus,
som skurits i trä på kors,
dess hufvud är böjdt under törnekrans,
och mager och skrumpen dess tors.

En gång uti gamla tider
det setat i heligt rum,
där synderskan famnande bildens knän
i tårar har kastat sig stum.

Visst är jag så godt som hedning,
men håller min Kristus kär,
och sätter mig under den ofta ner
och öppnar en dammig Voltaire.

Det händt, att när sent i natten
jag kom från ett muntert lag,
och jag öppnat min dörr, och jag skådat in,
på tröskelen stannade jag.

Ty in genom rutan månen
så underligt eget då
på Kristus har fallit. — I tankar sänkt
mitt ljus har jag hastigt tändt på.

XVI.

När glade studenten, hvars mössa en tid
på försommarn ständigt i backarne lyste,
en afton vid stranden metade id,
han såg något sällsamt i vattnet och ryste.

Det var något mörkt bland vassens strå,
som vaggade sakta af och an.
Han böjde sig undrande öfver det då,
ett stöfvelklädt människoben han fann.

Midt öfver, lyst utaf kvällens sol,
steg Vikbolandskusten ur fjärdens våg.
Där bodde färjkarln, som drunknat i fjol;
den röda stugan helt tydligt han såg.

En höstkväll hans eka en ostan slök,
då ut han rodde med strömmingsgarnen.
Nu stiger ur skorstenspipan rök;
— mor kokar gröt åt barnen.

XVII.

Det sägs, att i samma natten,
som häfdernas urverk slog,
när stilla vid Sundets vatten
kung Karl den femtonde dog.
Då fästes i tidig timma,
förrn kyrktorn och spiror glimma
i morgonens första glans,
vid Bernadotternas kor,
där sofvande ätten bor,
af okända händer en krans.

Hvem fäste vid gallret kransen
till tack för ett kärt »igår»?

Hvem göt väl på floret glansen
af liksom en fallen tår?

Säg, var det en jordisk kvinna,
som glömma ej vet, blott brinna,
fast dagarne gå och gått?

Nej. — Folkets Kärlek det var,
som blommor till kungen bar,
som lutad mot gallret har stått.

XVIII.

Mins du sista kvällen
hur vi redo fram
långsamt öfver vägen,
svepta uti damm,

just då sol i väster
sjönk i aftonglöd,
dragande längs skogen
strimma dunkelröd?

Doft det steg från klöfvern,
kvällswardsringning ljud,
medan aftonskyen
blef allt mera röd.

Mellan hästens öron
framåt blott du såg,
o, men i ditt öga
dock en fråga låg.

Och jag ville svara,
ville svara dig
det där stora, svåra,
att jag älskar dig.

Men — vi tego båda!
Endast trasten slog,
medan öfver skogen
aftonskyen drog.

XIX.

Det var en gång en gammal man,
han bodde i en gård,
jaha.

Han var knotig och grå, och så butter han var,
och ett skägg så stripigt och styggt han bar,
att det barnen skrämde till gråt.

Det sades, att gubben som Skam var rik;
han hade en kista med järnbeslag,
han vakade öfver den natt och dag,
han vakade öfver sin skatt.

Och gubben han syntes en tid ej till,
hans dörr på vinden var stängd,

och folket kom ifrån gård och gränd
och öppnade dörren i fläng,
hååå,
ja, gubben låg död i sin säng.

Och nedanför sängen skrinet stod,
och handen smög sig dit ner.
De öppnade skrinet, hååå ja ja,
då låg det däri en tarfflig relik
en aska bara, — som af ett lik.
Jaha,
Se där, hvad som gjort honom rik.

XX.

Den gamle och krokbente tjänarn,
som borstar hvar morgon min rock,
har funnit vid tid mig vaken,
då förr jag sof som en stock.

Han ser det med undran och menar,
att någonting konstigt står på,
och mumlar om hemska saker,
när brasan han fyrar på.

»I gamle baronens tider
härinne en man sig sköt,
se'n dess, man säger, om natten» . . .
— och här sin harang han slöt,

Ja, gamla, lurfviga hufvud,
din tro på ett spökeri
den är då alls inte illa,
och sanning nog finns däri.

Ty slottsherrns halfvuxna dotter
härinne spökar hvar natt.
Jag ser i min dröm hennes fläta
och hör hennes klingande skratt.

XXI.

Jag vet en ö, från hvilken sagans väsen
ej sträcka ut mot seglaren sin famn,
den stigit vild ur Stilla Hafvets vågor,
och Molokai på kartan är dess namn.

Lik Dantes djäfvul ofvan mörkt Inferno
så rufvar döden öfver denna ö.
Från skepnader, som vrida sig på marken,
det stiger suckar, som i natten dö.

Död öfverallt, blott död. Men sakta, sakta,
lem efter lem spetälskan blott begär.
Osynlig låga lik, den sakta kolar
en hand, en fot, tills branden allt förtär.

Ett fartyg blott vid dessa kuster landar,
en gång hvar vecka lemnar det sin last,
och nya sjuke sättas af på stranden,
och ångarn flyktar med fördubblad hast.

Dock. — Père Damien har ensam stigit neder
att helt sig gifva här på denna strand.
Lugnt genom farorna hans stämma tränger,
på pestens panna lägger han sin hand.

Bland nöd och skuggor, ensam, pestbeslagen,
där döden skriar genom ben och merg,
han tror — på eviga barmhertigheten,
och »tro är kraft, den vet försätta berg».

1888.

XXII.

Det är medecinarn, som gnolar därinne,
han väcker ett eko, ett tungt, i mitt sinne,
jag också förblödt i en saknad en gång,
som växte, fick lif och fick vingar af sång.

— — » *Vorrei bacciare i tuoi capelli neri,*
Le labbra tue — — »

Jag tager mitt ljus och smyger mig så
till rummet bredvid helt sakta på tå.
Det sveper en kylig fläkt kring vinden,
och ljuset flämtar. Jag lutar kinden
mot dörrens springa och tittar in
till medecinarn, till grannen min.

»*Vorrei bacciare i tuoi capelli neri,
Le labbra tue e gli occhi tuoi severi,
Vorrei morir, con te angel di Dio
O, bella in —*»

Han sitter som vanligt i länstoln och smeker skelettet i knäet, med handen han leker på glänsande hjässben, kanhända han ser hur böljande lockar, som förr, falla ner.

Från anatomisaln man säger han vände en morgon med kind, som i feber brände; två blånade läppar han sett, som förut kanhända han kysst i en salig minut.

»*Vorrei bacciare i tuoi capelli neri
Le labbra tue e gli occhi tuoi severi;
Stringimi, o cara —*»

Så den sinnessvage jag gång på gång
hör gnola sin melodi;
jag gripes underligt af hans sång,
af det kloka, som ligger däri.

XXIII.

Rosa rorans bonitatem,
stella stillans claritatem,
o Madonna, sänk dig neder
till en syndare, som beder
Ave Maria.

Rosa rorans bonitatem,
stella stillans claritatem,
moder, moder jag har felat,
brott jag gjort, och skuld jag velat,
Ave Maria.

Rosa rorans bonitatem,
stella stillans claritatem,

mater dolorosa stanna,
dröj med handen på min panna,
Ave Maria.

Rosa rorans bonitatem,
stella stillans claritatem,
låt mig i din mantel gråta,
säg, o säg, du kan förlåta.
Ave Maria.

XXIV.

Femton dagar har han fastat, Sankt Antonius,
eremiten;
naken han kring magra höfter bär kamelhuds-
gördel sliten,
och i grottans dunkel skönjes föga blott, hvad
världen gifver;
blott en kruka vatten finns där, och i sanden nu
han skrifver:

»Jehovah, du, Gud, gaf lifvet,
allt att lida,
allt förbida;
varde intet köttet gifvet!»

Nyss, när solen sakta sänktes bakom brunsvedd
österled,
bön han bad till Alltförsonarn, nu han nyss har
lutat ned
tröttadt hufvud emot jorden; nu han somna
skall förvisst,
han, som trotsar köttets välde, Satanas med
argan list.

Och han somnar. Se. Då blir han af sitt namn,
som hviskas, väckt.
På sin hals han plötsligt känner någons varma
andedräkt.
Ljusomstrålad vid hans sida nu en ohöljd flicka
står;
gult som höstens majsax faller ned till vaden
hennes hår.

Upp han springer, Sankt Antonius; hes och ross-
lande hans röst:

»Vatten, vatten,» så han ropar, och han slår
sig för sitt bröst,
»Vatten, vatten,» och han griper amforan med
girig min,
men i kras han slår den sönder, vattnet, det var
vin, — var vin.

— »Du, anakoreten, hör mig; signerier ej mig
danat,
ej från Hades' skuggovärldar hit till dig min
färd jag banat,
ej Kaldéens vise tvungo mig till lif med siffror
än,
nej, i mig din egen ungdom lefvande nu går
igän!»

— »Kvinna, du som stör min slummer, som mitt
ungdomslif dig kallar,
lemna grubblarn, varma blodet i hans ådror
mer ej svallar,

vet, min ungdom själf jag dödat, den är mig
en bitter dröm,
och den snöda fröjd du minner, den min ande
bjuder: »glöm».

— »Sankt Antonius, Sankt Antonius, är du man
och född af kvinna,
när din barndom var förrunnen, mins, du fam-
nade en kvinna,
om ej här i jordelifvet, dock i drömmens sago-
lunder
och i ungdomslifvets tysta, sälla, kvalda tanke-
stunder.»

— »'Hvad har jag med dig, en kvinna,' Mästaren
den höge sporde?»

— »Böd han dig ej gifva Cæsar, hvad du Cæsar
gifva borde:

Ungdom är en boren Cæsar, Cæsar är det fagra
värd,
och du trängtar, du, var ärlig, till din forna
skönhetsvärld.

Vet, i stäfven osedd satt jag under blåa mån-
ljusnatten,
när med mörka nubierflickan hän du gled på
Nilens vatten.
Lotusblommorna sitt hufvud vid er lycka sakta
böjde,
och från stranden bröllopssången smäktande
eikadan höjde.

Kristian i nöthårgördel, narr, hör upp att fasta,
klaga,
kom, Antonius, räck mig handen, hän med dig
mig lyster dragal!»

Hvad han skref i sanden plånar med sin nåkna
fot hon ut,
och hon ritar dit i stället detta enda ordet NJUT.

Hon har gjort så. Hög hon står där; armar lagda
öfver bröstet.

I sitt öra än Antonius höra kan den veka rösten,
men han sitter tyst och grubblar med sitt huf-
vud uti handen
och med ögat obevekligt stirrande i ökensanden.

XXV.

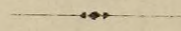
Med första rosen, som sprang i knopp,
vår unga kärlek slog ögat opp.
Med sista rosen, som vind spred ut,
den vackra drömmen var drömd till slut.

När sist vi möttes, jag så dig fann,
som hade aldrig vi sett hvarann.
Dock drömmen, drömmen, den mins du nog,
den var så fager, att ung den dog!

Innehåll.

I.	Vid djäfvulen präktig min slanka tös	5.
II.	Som då man en död mans kista bär	7.
III.	Jag vill ej i toner binda	11.
IV.	På Värsholmsstranden	13.
V.	»Se, drömmarn kommer, honom slå vi ned» .	15.
VI.	Prasskowja, ditt halsband lyser	19.
VII.	Bland Smålands ljung och backar	20.
VIII.	Herr Damon	23.
IX.	Anniota	25.
X.	Hög står himlen	27.
XI.	Du var mig kär	30.
XII.	Det står ett ruckel i hagens bryn	32.
XIII.	Vid Peterhoff	34.
XIV.	Att sitta på yttersta skäret	36.
XV.	Jag fått mig en gammal Kristus	37.
XVI.	När glade studenten	39.
XVII.	Det sägs, att i samma natten	41.
XVIII.	Mins du sista kvällen	43.

XIX.	Det var en gång en gammal man	45
XX.	Den gamle och krokbente tjänarn	47.
XXI.	Jag vet en ö	49.
XXII.	Det är medicinarn	51.
XXIII.	Rosa rorans bonitatem	54.
XXIV.	Femton dagar har han fastat	56.
XXV.	Med första rosen, som sprang i knopp	62.

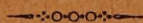
.. 45
.. 47.
.. 49.
.. 51.
.. 54.
.. 56.
.. 62.

TATTAR-BLOD.

Ett dikthäfte

af

BIRGER MÖRNER.

Den unge skald, som med detta häfte ånyo framträder för Sveriges läsepublik, debuterade för några år sedan med en dramatisk dikt *Juda*, som tilldrog sig en ganska betydlig uppmärksamhet och från olika håll inom pressen erhöll varmt erkännande. Vi tillåta oss ett anförande af följande utdrag:

“Den unge författaren, af hvars penna förut ett och annat *lyriskt poem af mycken fägring och oneklig originalitet* offentliggjorts, har med detta drama debuterat med en “bok“. — Det lilla dramat gör som helhet

ett karakteristiskt intryck; figurerna äro gifna med få, men färgrika konturer. —

(K. Warburg i Göteborgs Handelst.)

“En originell, dramatisk dikt af en ung, lofvande författare, grefve Birger Mörner, vittnande om anmärkningsvärda och mindre vanliga både poetiska och dramatiska anlag.”

(Dagens Nyheter.)

“Genom detta arbete redan skall Birger Mörners namn med aktning nämnas bland de unga, som bära renseln med framtida storhet och ärdt namn uti. Blott han håller hvad han lofvar, ty det är mycket.”

(Göteborgsposten.)

“Stycket är i all sin enkelhet ganska gripande.”

(Norrköpings Tidningar.)

“Den är hållen i helt få och skarpt skizzerade drag, som äro väl funna och som förråda anlag för dramatisk konst.”

(Aftonbladet.)

med

ung,
vitt-
oliga

ners
som
amn
det

aska,

urpt
som

Albert Bonniers förlag.

HEIDENSTAM, VERNER v.:

Vallfart och Vandringsår. Dikter. 3 kr.; inb. 4: 50.

Från Col di Tenda till Blocksberg. 3: 25; inb. 4: 50.

Endymion. 4 kr.; inb. 5: 50.

Renässans. Några ord om en annalkande ny brytningstid inom litteraturen. 75 öre.

HEIDENSTAM och OSCAR LEVERTIN:

Pepitas bröllop. En litteraturanmälan. 75 öre.

HEDBERG, TOR:

Glädje. En fantasi. Svar till Verner v. Heidenstam. 30 öre.

På Torpa gård. Berättelse. 2: 50.

Judas. En passionshistoria. 2: 25.

Noveller och Skisser. 3 kr.

FREDIN, EDVARD:

Biltog. Drama i fem handlingar. 2 kr.

JOSEPHSON, ERNST:

Svarta Rosor. Dikter. 1: 25.

STRINDBERG, AUGUST:

Tryckt och otryckt. I. (Fordringsegare; Paria; Samum; Voltaire, m. fl.) 3: 25.

Tryckt och otryckt. II. (Under pressen.)

REUTER, JONATAN:

Nya sånger och dikter. 2: 75; inb. 3: 75.

TAVASTSTJERNA, K. A.:

För morgonbris! Dikter. 2:a uppl. 2: 75; inb. 3: 75.

Nya vers. 2: 50; inb. 3: 50.

